

Sygn. akt III AUa 394/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SA Urszula Iwanowska SO del. Beata Górską (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

przy udziale R. O.

o objęcie ubezpieczeniem społecznym

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 marca 2014 r. sygn. akt VII U 1444/13

postanawia:

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSo Beata Górską

Sygn. akt III AUa 394/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2014 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie o sygn. akt VII U 1444/13 oddalił odwołanie A. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 6 maja 2013 roku, znak: (...) stwierdzającej, że A. Z. jako osoba wykonująca pracę nakładczą u płatnika składek (...) R. O., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i chorobowemu z tytułu umowy o pracę nakładczą zawartą w okresie od 1 stycznia 2006r. do 28 luty 2009r.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że celem zawarcia przez ww. strony umowy o pracę nakładczą, było jedynie uniknięcie opłacania pełnych składek na ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Zamiarem stron nie było natomiast wykonywanie pracy nakładczej przez A. Z. na rzecz płatnika. Organ rentowy wskazał także na fakt wykazywania przez nakładcę w spornym okresie podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia niespełniających warunków określonych w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku w sprawie

uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą, poprzez nie uzyskiwanie minimum 50% najniższego wynagrodzenia, gdy praca nakładczą nie jest jedynym źródłem utrzymania.

A. Z. wniosła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie wskazał dowodów na potwierdzenie pozorności oświadczeń woli stron i nie podjął próby przeprowadzenia ustaleń w tym zakresie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując dotychczasową argumentację oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 11 września 2013 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego R. O..

Apelację od tego wyroku wywiodła ubezpieczona, podkreślając, że wyrok nie zasługuje na aprobatę, bowiem Sąd Okręgowy wadliwie przyjął, że pomiędzy stronami była zawarta pozorna umowa o prace nakładczą i w związku z tym nie rozpoznał istoty sprawy.

Organ rentowy nie wniósł odpowiedzi na apelację.

Pismem z dnia 27 października 2014r. ubezpieczona cofnęła apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Postępowanie odwoławcze należało umorzyć w związku z cofnięciem apelacji.

Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Przy czym, cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony, która nie podlega kontroli sądu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000 r., III CZP 6/00, Prok. i Pr. 2000/10/37). Jednakże w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych powyższa czynność z uwagi na treść art. 469 k.p.c., który stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego, podlega kontroli Sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, ubezpieczona skutecznie dokonała czynności procesowej – cofnięcia apelacji, a brak jest przesłanek do uznania, iż czynność ta narusza słuszny interes ubezpieczonej (art. 469 k.p.c.), skoro Sąd Okręgowy zakwestionował zawarcie pomiędzy stronami umowy o prace nakładczą

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny uznał, że cofnięcie apelacji nie narusza prawa, w tym słusznego interesu A. Z. i dlatego na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSo Beata Górka